

Rapport om panel 3 på Schiller Instituttets konference den 7.-8. december "Alle mænd bliver brødre!"

Ikke korrekturlæst

8. december 2024 (EIRNS) – Panel 3 på Schiller Instituttets konference i weekenden, om emnet »De videnskabelige drivkræfter bag fysisk økonomi i dag«, åbnede med Beethovens smukke sang *Abendlied unterm gestirnten Himmel*, sunget af Schiller Instituttets musikalske leder John Sigerson, akkompagneret af Margaret Greenspan. Lyndon LaRouche blev derefter bragt ind for at starte diskussionen gennem uddrag af sin tale fra 17. januar 1998, » Hvordan den ene procent af de amerikanske borgere tænker«, hvor LaRouche fremlagde forskellen mellem billeder baseret på sanserne (»Mand, det er virkeligt!«) og ideer, principper, som du ikke kan lugte, røre, slikke eller smage, men som alligevel kontrollerer universet. Ideer, videnskabelige principper, er forskellen mellem aber og mennesker; det er grunden til, at menneskeheden, som oprindeligt havde en potentiel befolkningstæthed, der svarede til en abes, på ikke mere end 3 millioner mennesker, var vokset, så der i 1998 var plads til hele 5 milliarder mennesker. En sådan befolkningstilvækst var afhængig af teknologiske og kunstneriske fremskridt. Vi er ikke aber. Vi vokser!

En rig principiel diskussion fulgte (udskriverne af talerne er lagt ud i dokumentationen). Ordstyreren for panelet, Schiller Instituttets videnskabelige rådgiver Jason Ross, uddybede kort den videnskabelige tankes rolle som den grundlæggende kilde til økonomisk værdi og en unik bro mellem forskellige samfund, som sammen undersøger det univers, der er

fælles for os alle. Menneskets økonomi har udviklet sig fra at være drevet af ild til udsigten til atomar fusion. Dette er 50-året for LaRouches grundlæggelse af Fusion Energy Foundation i 1974, som blev den førende promotor af forskning i udviklingen af fusionskraft, indtil den amerikanske regering lukkede den ned i 1986, bemærkede han. Kampen mod den oligarkiske løgn om, at der er »grænser for vækst«, er gammel og strækker sig tilbage til Zeus' forfølgelse af Prometheus for at give menneskeheden evnen til at tænke. LaRouche bekæmpede denne løgn, f.eks. i sin bog fra 1983, *There Are No Limits to Growth*. »Vores virkelig menneskelige fremtid ligger ikke i jordisk erobring eller overherredømme, men i udforskning af rummet og fremme af vores fælles forståelse af naturens vidundere,« sagde Ross.

Jacques Cheminade, tidligere fransk præsidentkandidat og formand for det franske politiske parti Solidarité et Progrès, holdt hovedtalen og talte om »Den videnskabelige drivkraft for det nye paradigme for fysisk økonomi«. Han åbnede ligefremt: »Vores mission er at få menneskeheden væk fra kursen mod atomar udslettelse.« Videnskabelige fremskridt, hvorigennem vi sikrer de fysiske forudsætninger for hele menneskehedens overlevelse, er nøglen til at fremme tilliden til den kreative fornufts kræfter, og det er vores unikke våben til at inspirere folk til at gå sammen om fredens sag. Cheminade tog et tema op, som havde løbet gennem de foregående paneler: princippet om det gode som det grundlag, civilisationens overlevelse afhænger af. Vesten anerkender alle menneskers medfødte godhed i den platoniske kristendom, og det samme gør Kina i sin konfucianske tradition – et grundlag for fred. Cheminade anbefalede folk at undersøge Lyndon LaRouches værk fra 1993, »The History of Science«, for at hjælpe Vesten med at genoplive den platoniske metode med hypoteser, som blev udviklet i renæssancens kristne forestilling om *imago viva Dei* og *capax Dei*, de principper, som faktiske videnskabelige opdagelser er baseret på, som han uddybede.

Han gav et eksempel på Vestens behov for at hjælpe de afrikanske lande med at springe udviklingstrin over og nævnte den afrikanske rumfartsindustri og udviklingen af nuplex-centre for industriel udvikling som nøglen. De vestlige landes samarbejde med den Globale Majoritet er det eneste alternativ til atomkrig. »Vi må holde op med at tænke i magtforhold og i stedet tænke i inkluderende samarbejde for at bringe en bedre verden til vores kommende generationer«, konkluderede han.

Dr. Naledi Pandor, tidligere minister for internationale relationer og samarbejde i Den Sydafrikanske Republik, talte derefter om temaet: »Hvordan skal Syd reagere?« på miljøet med »giftig politik«, med aggressiv egeninteresse og afvisning af globalt samarbejde, som har svækket de bånd, der havde hjulpet med at undgå en verdenskrig i årtier. Dette er også et vendepunkt, bemærkede hun, med lovende tegn på nye formationer og politiske perspektiver, som sætter mennesker først. Hun nævnte Sydafrikas sagsanlæg ved Den Internationale Domstol mod den igangværende krig mod palæstinenserne som et eksempel på, hvordan Syden kan træde i karakter. Hun påpegede, at denne handling er i tråd med Nelson Mandelas tradition om, at Sydafrikas udenrigspolitik skal være baseret på omsorg for andre og udtrykke den gamle afrikanske filosofi kaldet Ubuntu, som betyder, at »jeg er et menneske, fordi du i handling anerkender min menneskelighed.« Modningen af BRIKS-forummet med dets nye udviklingsbank og diskussioner om nye innovative institutioner og praksisser er et andet tegn på, at Syden kan træde i karakter. Hun understregede også, at Afrika skal transformeres i løbet af de næste fem årtier for at imødekomme ønskerne fra den »betydelige utålmodige ungdomsbefolkning, der er ivrig efter at opnå et velstående ... Afrika.« Som Schiller Instituttet foreslår, er vi nødt til at »udnytte den menneskelige kapacitet og opfindsomhed til at løse problemer« og dyrke denne kapacitet sammen for at sikre fred, konkluderede hun.

En fascinerende diskussion mellem Helga Zepp-LaRouche, Pandor

og Cheminade fulgte, indledt med fru Zepp-LaRouches spørgsmål til Dr. Pandor om hendes ideer til, hvad der mere kan gøres for at komme væk fra vores nuværende kurs mod katastrofe og overbevise Europa og USA om at samarbejde med BRIKS og det Globale Syd? Vi har brug for modne, rationelle ledere, som er i stand til at føre en dialog om dette, svarede Pandor. Civilsamfundet skal være mere aktivt, foreslog hun; dette miljø er, selvom det er giftigt, en mulighed for dette. Cheminade fremhævede potentialet i den afrikanske diaspora, der bor i Europa, til at hjælpe med at skabe denne dialog. Pandor var enig og henviste til, hvordan Sydafrika bragte nationen sammen efter apartheid ved at anerkende princippet om »enhed i mangfoldighed« og opfordrede folk til at indse, at vi er afhængige af hinanden.

Dialogen sluttede med, at Zepp-LaRouche understregede sin overbevisning om, at det Globale Syd har ret til og skal udtale sig stærkere om faren for atomkrig. Som svar fremhævede Pandor afslutningen på apartheidregimet i hendes Sydafrika, som blev opnået ved hjælp af et sådant Nord-Syd-samarbejde. Når vi arbejder sammen, kan vi gøre et stort stykke arbejde.

Panelet vendte derefter tilbage til de andre talere og startede med en detaljeret præsentation af professor Theodore Postol, professor emeritus i videnskab, teknologi og national sikkerhed ved Massachusetts Institute of Technology, om det nye russiske Oreshnik-missils egenskaber og muligheder. Med dias og grafik, som han tilbød at stille til rådighed for alle interesserede, beskrev han, hvad vi ved om missilet, og hans vurdering af dets evner og funktion på baggrund af hans omhyggelige og meget velinformerede undersøgelse af disse beviser.

Michele Geraci, tidligere understatssekretær i Italiens ministerium for økonomisk udvikling, talte fra Shanghai og fremførte to pointer i sit bidrag til diskussionen. Først satte han Vestens »nulsumsfilosofi« i kontrast til Asiens »win-win« og sammenlignede sidstnævnte med et par

tangodansere: Begge skal være dygtige, ellers falder de begge! Hans anden pointe var, hvor »visionær« Lyndon LaRouche var, da han talte om fordelene ved BRI-korridorerne, de maritime ruter, der skaber værdi ved begge terminaler (Chancay-havnen vil f.eks. bringe produktion til Peru), mens jernbanelinjerne over land skaber en sådan udvikling hele vejen, at transportomkostningerne vil være et netto-nul, fordi de økonomiske fordele, den skaber, vil være større end omkostningerne ved at bygge den. Geraci bemærkede afslutningsvis, at mens vi lever i vanskelige tider, er konferencer som denne fra Schiller Institutet meget vigtige for at vække folk.

Den russiske professor Sergey Pulinets, ledende forsker ved Space Research Institute of the Russian Academy of Sciences, talte live fra Moskva om sine mere end 30 års forskning i brugen af rumlige målinger af ionosfæren til at opdage forstadier til jordskælv, så man kan forudsige de tre nøgleparametre: hvornår et jordskælv kan ramme, dets sandsynlige epicenter og dets potentielle størrelse. Pulinets gav sin præsentation titlen »The Critical Mass of Earthquake Forecasting«, sagde han, fordi den »kritiske masse« af atomvåben optager verden i dag. Men de fleste nationers afvisning af at samarbejde om at undersøge de stadig lysere udsigter til at kunne forudsige jordskælv på en pålidelig måde har forhindret, at den kritiske masse er nået her. På trods af manglen på finansiering og tilstrækkelige ressourcer gjorde hans præsentation det klart, at der er sket fremskridt. Hans præsentation og slide-show er værd at studere.

Den tyske ingeniør Jürgen Schöttle, der er ekspert i kraftværksbyggeri, gav derefter en hårdtslående præsentation af de ødelæggelser, som den såkaldte »grønne« energipolitik har påført den tyske industri. Man kan ikke undgå at høre, hvor idiotiske disse politikker er!

Den sidste taler var Brian Harvey, en rumhistoriker fra Irland, som talte om » Rumsamarbejde i usikre tider«. Harvey

satte de store succeser, der blev opnået med efterkrigstidens rumsamarbejde og videnskabelige samarbejde mellem ellers fjendtlige nationer under den kolde krig, i kontrast til den meget konfronterende verden i dag, hvor USA's samarbejde med Kina om rummet er forbudt, og rummet endda bliver militariseret med etableringen af rumkommandoer. Han understregede, at det tidligere samarbejde også omfattede nationer i det Globale Syd. Han nævnte især to eksempler: Det Internationale Geofysiske År 1957-1958 og Antarktistraktaten fra 1961, som lagde konflikterne mellem de nationer, der udforskede kontinentet, til side ved at blive enige om, at Antarktis skulle forblive demilitariseret, landovertagelser forbudt og samarbejde om videnskabelig forskning fremmet. Han foreslog, at man overvejede en lignende traktat for udforskning af Månen.

De timelange spørgsmål og svar fra de talere, der stadig var til stede, gik dybere ind i principielle spørgsmål og de økonomiske og videnskabelige spørgsmål, som Pulinets og Schöttle havde rejst.